

Vláčik Motoráčik

Technológia, Vytrvalosť, Úcta

Aj staré veci si treba vážiť. Môžu nám totiž ešte dobre poslúžiť.

Je bežnou súčasťou našich životov, že staré veci nahrádzame novými, krajšími, modernejšími. A vláčik Motoráčik to zažil, takpovediac, na vlastnej koži. Už viac nespĺňal nároky dnešnej doby, a tak ho...

🕒 7 min

😊 3+

Na jednej krátkej trati, v horách medzi dedinami, kedysi dávno jazdil **vláčik Motoráčik**. Bol to veľmi pomalý vláčik, no v tej dobe ani nepotreboval byť ktovieako rýchly, keďže sa v ňom zväčša vozili dospelí s deťmi na rodinné výlety do hôr, a tú pozvoľnú a pokojnú jazdu si vychutnávali. Obzvlášť deti, ktoré rady pozerali von oknom a sledovali okolitú krajinu. A čím hlbšie do hôr vláčik zachádzal, tým viac krásy videli. **Kravičky pasúce sa** na lúčach, jazierka plné rýb popri trati, zrúcaninu hradu, ktorý niekedy dávno obýval zrejme samotný pán kráľ. A tu a tam zahliadli aj srnku s mladými srnčekmi. Bola to nádherná vyhlídková jazda.

No časy sa menia a doba sa akosi zrýchlila. Začali sa stále viac používať **rýchlovlaky**, ktoré ľudí prevezú z jedného miesta na druhé tak rýchlo, že si tú cestu nestihnú ani vychutnať. V tej rýchlosti sa krajina za oknom len tak mihne a ostane z nej len rozmazaný obraz. A tak vláčik Motoráčik jazdil čoraz menej a menej, až nakoniec **odišiel na odpočinok**.

„Čo urobíme s tým starým nepotrebným vlakom?“

„Do depa s ním,“ rozhodli o jeho ďalšom osude páni železničari bez štipky vďačnosti.

Aby ste vedeli, milé deti, depo, to je vám také miesto, kde vláčiky oddychujú. V depe sa o vláčik **postarajú majstri údržbári**, aby sme sa potom mohli vláčikmi bezpečne presúvať všade tam, kam potrebujeme. No keďže o vláčik Motoráčik už nik nejavil záujem, odstavili ho úplne do najtmavšieho rohu depa. A odtiaľto v tichosti pozoroval naparujúce sa rýchlovlaky.

„Načo ťa sem strčili?! Iba čo tu zaberáš miesto. Mali ťa rozobrať a z tvojich súčiastok postaviť nový rýchlovlak.“

„Postaviť nový rýchlovlak? Ha! Z neho by som nechcel ani len jednu skrutku!“

„Tak, tak, si už zbytočný. Len nám tu všetkým zavadziaš,“ takto sa vláčiku Motoráčiku **vysmievali supermoderné rýchlovlaky.**

A on sa radšej len tlačil čo najviac do kúta, aby ho nebolo vidieť a aby nikomu nezavadzal.

No, našťastie, niekto sa ho predsa len ujal. Niekto, komu nebol jeho osud ľahostajný.

„Veď ja ťa poznám,“ povedal starý ujo údržbár, ktorý mal na starosti vlaky v tomto depe.

„Keď som bol malý, moji rodičia so mnou často chodievali tuto do hôr. Zažívali sme nádherné výlety. Ty si nás tam zakaždým vozieval. A za to ti ďakujem,“ potľapkal ujo údržbár vláčik **po starom plechu.** „Vieš čo? Trošku ťa obriadim,“ rozhodol sa starý údržbár a odbehol si po olejníčku.

„Načo to robíš? To je len strata času,“ smiali sa mu kolegovia, keď videli, ako sa stará o vyradený vláčik, „veď ten už nikdy nikam nepôjde.“

„Možno nie, ale boli časy, keď ľuďom robil radosť. Zaslúži si moju úctu, pretože som s ním zažil nádherné chvíle,“ bránil sa starký a **olejoval hrdzavejúce časti vláčika.**

No kolegovia údržbári ho už nepočúvali. Radšej sa pretekali v tom, ktorý z nich lepšie a skôr pripraví svoj rýchlovlak na ďalšiu jazdu.

Takto dni bežali jeden za druhým a vláčik Motoráčik sa už necítil tak opustene, pretože starý ujo údržbár ho po práci pravidelne navštevoval každý podvečer a rozprával mu množstvo zážitkov, ktoré na cestách s ním zažil. A vláčik Motoráčik si pri počúvaní týchto príbehov rád zaspomínal na všetky tie nádherné miesta, ktoré počas svojho života toľkokrát navštívil.

Jedného dňa sa však strhla nevídane silná búrka. Vietor **polámal a povyvracal stromy na cesty.** Autá a autobusy ostali zablokované, ľudia

nevedeli ísť do práce a deti do škôl.

„Treba sa rýchlovlakmi dostať na miesta, ktoré sú zavalené, a pomôcť sprejazdniť cesty,“ navrhli údržbári.

Ale ťažké vysoké stromy svojimi konármi popretŕhali aj elektrické vedenie. A tak sa stalo, že super rýchle vlaky sa zrazu **nevedeli pohnúť z depa**.

„Dostal som nápad,“ poškrabal sa starý ujo údržbár po brade. Na kopci v horách, blízko depa, bola totiž jedna elektrikárska firma. „Skočíme s vláčikom Motoráčikom po elektrikárovo. Tí opravia vedenie, spojazdnia vlaky, a tie zas môžu pomôcť ostatným,“ oboznámil ich so svojím plánom.

„**To je skvelý nápad,**“ uznali ostatní kolegovia, ba dokonca aj rýchlovlaky.

A tak po dlhej dobe vyšiel vláčik Motoráčik opäť na koľajnice. A pretože sa o neho ujo údržbár dobre staral, vláčik bol aj v dobrej kondícii a **cesta mu bez problémov ubiehala**. Ak niekde na trati ležali polámané konáre či zvalený strom, vláčik ich bez väčšej námahy odtlačil z cesty preč.

Nakoniec sa vyštveral na kopec, naložil elektrikárovo, a keď sa vrátili, tí potom opravili elektrické vedenie. Rýchlovlaky mohli vyraziť a pomôcť porozvážať ľudí a deti, kým ťažké stroje odpracú popadané stromy z cesty.

„Ďakujeme ti, vláčik Motoráčik. Veľmi si nám pomohol. Bez teba by to nešlo,“ uznali rýchlovlaky, keď sa konečne vrátili späť do depa po náročnom dni. „Už nikdy sa ti nebudeme vysmievať.“

„Nie je zač, veď si musíme pomáhať,“ skromne sa usmieval vláčik.

No počkať... Takýto vzácny vláčik by predsa nemal ostať ukrytý niekde v tmavom rohu depa, však?

„Každý víkend sprístupníme pre rodiny jazdy po starej trati na našom **hrdinskom vláčiku Motoráčiku,**“ rozhodli ľudia zo železnice.

A hádajte, kto si túto jazdu vychutnal ako prvý. No predsa starý ujo údržbár.